

Lời Dấu Yêu Muộn Màng

Đóng chặt cửa phòng, tôi để những giọt nước mắt cứ chảy theo lòng mình. Đêm này, tôi và Vĩnh lại cãi nhau Trên đường về, Vĩnh lặng thinh. Tôi biết anh đang xé lòng lắm. Còn tôi vẫn kiêu ngạo cộng thêm nỗi bức bối trong lòng, cũng không thốt câu nào với Vĩnh, cho đến tận cổng nhà:

__Thôi anh về, Ăn ngủ ngon

Vậy đó, đêm cuối tuần của hai đứa chỉ toàn lý lẽ với lý lẽ.

* * *

Vĩnh và tôi quen nhau từ khi bước vào đại học. Anh xông xáo, năng nổ với những hoạt động xã hội, Đoàn Thanh Niên, những chương trình văn nghệ của trường.

__Mình quen nhau được bao lâu rồi nhỉ - Có lần tôi hỏi vu vơ với Vĩnh như thế.

__Thời gian có dừng lại cho mình đếm đâu Dù dài hay ngắn, miễn là em đừng quên anh được rồi - Vĩnh trả lời buồn buồn. Rồi anh hát lại cho tôi bài "Khúc Thụy Du" thật sâu lắng và trầm ấm.

* * *

Mọi chuyện trầm trọng đi, từ lúc tôi làm trợ lý cho một công ty nọ Công việc đòi hỏi tôi phải luôn cố gắng, thích nghi với một lối làm việc hiện đại, công nghiệp tính từng giây, từng phút. Tôi như một cái máy sống: văn bản, soạn thảo, dự trù những kế hoạch, giao dịch hợp đồng với khách hàng...như cuốn hút tôi vào một guồng máy không gì cưỡng lại được và những buổi tiệc chiêu đãi, cocktail tại những nhà hàng sang trọng.

Sau những lần ấy, tôi mệt nhoài đi và cũng không thiết gặp Vĩnh nữa

Cuối tuần, Vĩnh phone lại, bảo đi xem "Đêm trẻ" của sinh viên. Tôi từ chối, Vĩnh cụt hứng.

Mỗi lần như vậy, tôi biết Vĩnh buồn lắm. Nhưng tôi không muốn mệt là người đi sau một cuộc chơi của sinh viên, tôi phải đề sức cho ngày mai đi làm.

Những chuyến công tác trong nước đã làm cho tôi học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm và mở rộng mối quan hệ. Cạnh tôi là những người đàn ông lịch lãm, đầu óc đầy kinh doanh. Vĩnh của tôi sao như chột nhỏ bé và lu mờ quá, dù anh vẫn mang một dáng nét sinh viên, mãi cất cao tiếng hát của mình giữa lòng bè bạn

Rồi Vĩnh gia nhập lực lượng Thanh niên xung phong. Ngày ra đi anh có gọi điện cho tôi, nhưng không gặp.

Tôi đang bận ở một tỉnh nọ để thiết lập một chi nhánh mới cho công ty

Có những điều bình thường, tưởng chừng như nhàm chán, nhưng khi mất rồi ta mới thấy hụt hẫng vô cùng.

Tại sao anh không nói với em nhiều hơn? Anh lo sợ cái vĩa củi mình sẽ đánh vỡ tan đi những kỷ niệm ngọt ngào Em cũng không biết nữa, chợt ngoảnh lại thì tôi chợt thốt lên từ sâu thẳm của lòng mình: "mùa thu đã về, mùa thu mơ mộng, lá thu bay bay trong những chiều vàng...Anh ra đi, xa anh hay là mất anh? Anh ơi, em đã khóc thật nhiều đêm nay, không phải khóc vì giận dỗi anh, mà khóc cho vui nỗi nhớ thương, khóc cho cõi lòng em được lắng dịu...ơi anh có biết không?"